

REGULAMIN WEWNĘTRZNY

ZBORU CHRZEŚCIJAN WE WROCŁAWIU ZBORU FILIALNEGO ZBORU EWANGELICZNEGO „AGAPE” W POZNANIU

PREAMBUŁA

GENEZA * DOKTRYNA * STATUS I CEL * STOSUNEK DO INNYCH WYZNAŃ

GENEZA

Zbór Chrześcijan we Wrocławiu powstał w 1993 roku i prowadził działalność nieformalnie jako wspólnota wyznaniowa nieposiadająca osobowości prawnej w ramach Zboru domowego. Od 2004 roku działa pod urzędową nazwą Zbór Chrześcijan we Wrocławiu Zbór Filialny Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu zwany dalej Wspólnotą.

Wspólnota nawiązuje do nowotestamentowego chrześcijaństwa oraz ruchu odrodzeniowo-reformacyjnego określanego w literaturze przedmiotu drugą bądź alternatywną reformacją i jest kontynuatorką niektórych jego idei obecnych u anabaptystów, mennonitów, szwenkfeldystów oraz wspólnot chrześcijańskich o charakterze ewangelicznym, baptystycznym i zielonościątkowym rozwijających się na ziemiach polskich. Podstawą rozwoju i nauczania Wspólnoty były i są najbardziej uniwersalne zasady pobożności i formy organizacyjno-liturgiczne oraz metody interpretacji Pisma Świętego wypracowane przez rozwijające się w Polsce społeczności chrześcijańskie o charakterze ewangeliczno-zielonościątkowym, działające zarówno w ramach Zboru domowego, jak i zrzeszone w latach 1947/53-1987 w Zjednoczonym Kościele Ewangelicznym (ZKE).

Doktrynalnie i organizacyjnie została ukształtowana w drugiej połowie lat 80. i pierwszej połowie lat 90. na skutek dwojakiej opozycji: z jednej strony do doktryny pozytywnego wyznania, ewangelii sukcesu i nowych form liturgii o charakterze estradowo-widowiskowym, napływających z USA i Europy Zachodniej do wspólnot należących do nurtu Chrześcijan Wiary Ewangelicznej i Stanowczych Chrześcijan (w latach 1953-1987 należących do ZKE), z drugiej wobec niektórych rodzimych form pobożności zewnętrznej (będących pokłosiem pietystycznych, purytańskich i ascetycznych idei obecnych w chrześcijaństwie w ogóle), wyrażającej się niekiedy rozbudowanym systemem zakazów i nakazów, sugerujących, że zbawienie można osiągnąć poprzez określone uczynki i że źródło zepsucia moralnego człowieka nie pochodzi z niego samego, ale jest skutkiem czynników zewnętrznych, takich jak zdobycze cywilizacji i kultury oraz edukacja.

W procesie swojego kształtowania się, w oparciu o duchowo-egzystencjalne doświadczenia swoich członków i współczesną krytykę historyczną teologii chrześcijańskiej oraz badania współczesnych biblistów, Wspólnota dokonała merytorycznej weryfikacji wielu doktrynalnych przekonań i tradycji wyznaniowych obecnych w nurcie odrodzeniowo-reformacyjnym, ewangelicznym, baptystycznym i zielonościątkowym na rzecz nowotestamentowych treści mających swoje uzasadnienie w teologii biblijnej.

DOKTRYNA

Istotą wiary chrześcijańskiej jest to, że na zbawienie nie można sobie zasłużyć uczynkami, ale pochodzi ono z łaski i jest darem Boga przez i w Chrystusie, doświadcza się go na skutek upamiętania i nawrócenia się (pokuty) poprzez przeżycie duchowego odrodzenia, zmiany myślenia, przez wiarę i posłuszeństwo Słowu Bożemu oraz życie nie według cielesnej, starej natury w Adamie, a według ducha w nowym stworzeniu przez i w Chrystusie dla Boga. Tym samym doktryna Wspólnoty opiera się na opozycji wobec teorii *ex opere operato* – przekonania, że akty religijne takie jak modlitwa, chrzest czy łamanie chleba (komunia) mają znaczenie niezależnie od stanu duchowego osoby je praktykującej – przejawiającej się też w protestanckiej nauce o predestynacji

i usprawiedliwieniu przez samą tylko wiarę, tj. poza doświadczeniem duchowej odnowy i rozwoju. Innymi słowy, nawiązuje do idei nurtu odrodzeniowo-reformacyjnego, dla którego samo praktykowanie rytuałów religijnych i wyznawanie nowotestamentowych zasad nie wystarcza do zbawienia, jako że „wiara bez uczynków jest martwa” (Jak. 2:26)¹. Mowa tu o uczynkach, do których Bóg stworzył człowieka, czyli dokonywanych na skutek łaski poprzez wiarę i życie w nowym stworzeniu, a więc przez i w Chrystusie ku chwale Boga, w myśl słów: „Przez Niego bowiem zostaliśmy stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg wcześniej przygotował, abyśmy w nich postępowali” (Efez. 2:10). Tylko uczynki i postawy mające swe źródło w Chrystusie, tj. w posłuszeństwie Jego Słowu i w mocy Ducha Bożego nazywane są w Piśmie dobrym uczynkami, do których też nawołuje apostoł Paweł: „Polecam więc: postępujcie według ducha, a nie spełniajcie pożądania ciała (...)” (Gal. 5:16-25). Toteż nasze własne uczynki w starym Adamie, zarówno te dobre, jak i złe, niekiedy także uczynki ludzi nawróconych – tj. odrodzonych duchowo, mogących żyć według ducha, a wracających w swojej relacji z Bogiem do „zakonu” – dokonywane nie przez wiarę i z wiary, a „z ciała”, są w myśl nauki apostoelskiej martwe i nie mają w oczach Boga żadnego znaczenia. Zapewne altruizm, uprzejmość, uczciwość, lojalność itp. przejawiane w ramach upadłej natury człowieka, jak i przestrzeganie przez nawróconych wracających w myśleniu i działaniu do „zakonu” określonych praktyk religijnych („nie bierz, nie próbuj, nie dotykaj”, Kol. 2:20-23) czy niektórych zasad moralnych (typu: „nie kradnij”, „nie cudzołóż”) są dobre dla ludzi i przynoszą społeczeństwu korzyści, ale nie liczą się w oczach Boga, bo nie wynikają z mocy zbawczej doświadczonej poprzez wiarę i posłuszeństwo Słowu Bożemu w Chrystusie (Gal. 3:1-12). Można być dobrym człowiekiem, moralnie poprawnym, przy tym bardzo religijnym, zaangażowanym w modlitwie, życiu określonej wspólnoty religijnej, pomagać biednym, chorym, jednak w kontekście uzyskania zbawienia i życia z Bogiem nie ma to znaczenia. Na skutek upadku Adama: „Nikt nie jest sprawiedliwy, (...) wszyscy złądzili, razem stali się nieużyteczni, nikt nie czyni dobra” (Rzym. 3:10,12). Tym samym uczynki w starym, nieodrodzonym duchowo Adamie dokonywane są w upadłym stanie człowieka, w poczuciu jego własnej sprawiedliwości i bycia jak Bóg (por. 1Moj. 3:5). Wobec świętości Boga są jak „skrwawiona szata”².

Przy tym chrześcijańska wiara jest zaufaniem Bogu i wyraża się w decyzjach i działaniach opartych o Boże Słowo; nie tyle jest zatem wiarą „w Boga”, ile „Bogu”. Nie wynika też z żadnego ruchu, konieczności, natury czy innych rozmaitych fałszywych przesłanek racjonalizujących istnienie „bytu najwyższego”. Apostoł Paweł pyta: „Gdzie mędrzec? Gdzie nauczyciel Prawa? Gdzie badacz tego wieku? Czy Bóg nie uczynił głupstwem mądrość tego świata? Skoro bowiem z pomocą mądrości świat nie potrafił poznać Boga w Jego mądrości, spodobało się Bogu przez głupstwo głoszonej nauki zbawić tych, którzy wierzą. Toteż gdy Żydzi domagają się znaków, a Grecy szukają mądrości, my głosimy Chrystusa ukrzyżowanego, który jest zgorszeniem dla Żydów, głupstwem dla pogan, a dla tych, którzy są powołani, zarówno Żydów, jak i Greków, Mesjaszem, mocą Boga i mądrością Boga” (1Kor. 1: 20-24). „Głosimy wprawdzie mądrość wśród doskonałych, ale nie mądrość tego świata ani władców tego świata, którzy przemijają. Przeciwnie, głosimy mądrość Boga, pełną tajemnic i zakrytą (...), której nie poznał żaden z władców tego świata” (1Kor. 2:6-8). Innymi słowy, chrześcijańska wiara opiera się na doświadczeniu zbawczej mocy Boga w życiu człowieka, a nie na kalkulacji rozumu czy rzekomych dowodów naukowych.

¹ Wszystkie odniesienia biblijne według tłumaczenia: *Biblia Ekumeniczna, to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Przekład Ekumeniczny z języków oryginalnych*, Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa 2017.

² Iz. 64:5. Zwrot ten nawiązuje do szaty, która nie nadaje się do sprawowania kultu w świątyni, tj. przebywania w obecności Boga (por. Iz. 6:5n).

STATUS I CEL

Odnosząc się z szacunkiem do opartego na Piśmie Świętym teologicznego dorobku Kościoła, Wspólnota przyznaje, że jest jednym z ogniw w łańcuchu wielu pokoleń, częścią Kościoła Powszechnego, na który składa się Lud Boży Nowego Przymierza będący mistycznym Ciałem Chrystusa, którego On jest Głową.

Kościół skupiającego na przestrzeni historii zbawienia odrodzonych przez Słowo, z wody i z Ducha Świętego, świadomych swojej wiary uczniów Chrystusa, którzy w akcie powołania i wiary tworzą braterskie społeczności, czyli widzialny Kościół wyrażający się w zewnętrznych aktach wiary, tj. w modlitwie, nowotestamentowym chrzcie, łamaniu chleba, manifestacji darów duchowych i w postawie moralnej, która nie chce kompromisu ze światem, ale też nie żąda ucieczki od świata i nie głosi pogardy do życia.

Przy tym Wspólnota jako organizacyjnie dostrzegalny w tych aktach wiary Kościół nie jest samoistnym celem samym w sobie, któremu miałyby być podporządkowane wszystkie wartości. Bo też Prawda nie jest tam, gdzie jest określony Kościół, ale Kościół jest tam, gdzie jest Prawda. Kościół nie może ani ograniczać dostępu do Prawdy, ani też narzucać jej wyboru; może jedynie pomóc do niej dążyć – człowiek w sprawach o charakterze ostatecznym, czyli w sprawach dotyczących zbawienia, odpowiada sam za siebie. Nie zmienia to jednak faktu, że nie ma zbawienia poza Kościołem; nie w znaczeniu przynależności do formalno-prawnie zinstytucjonalizowanych wspólnot, ale do duchowej wspólnoty ludzi odrodzonych i bezpośrednich z nimi relacji braterskich opartych na wspólnym wyznawaniu biblijnych prawd wiary. Nie istnieje zbawienie w pojedynkę, tj. poza wspólnotą braterską wyrażaną w widzialnym Kościele. „Gdzie bowiem dwóch albo trzech gromadzi się w Moje imię, tam jestem pośród nich” (Mat. 18:20).

Misją zatem Wspólnoty jest działanie wobec człowieka tak, by jego sumienie zostało uwolnione od skrępowania przez nieuprawnionych pośredników i stało się bliskie autorytatywnego głosu Boga, tj. Słowa Bożego zawartego w Piśmie Świętym, nie zaś kulturowych i religijnych rozmaitych urojeń „opartych na przekazie ludzkim, na żywiołach świata, a nie na Chrystusie” (Kol. 2:8). Prawdziwa wiara nie jest z kultury, lecz z łaski, przy tym rodzi się w wolności przez przyjęte Słowo, które „uznane (...) nie za słowo ludzkie, ale (...) za Słowo Boga, (...) działa w (...) wierzących” (1 Tes. 2:13). Toteż w oparciu o historyczną krytykę teologii chrześcijańskiej oraz badania współczesnych biblistów nad treścią Pisma Świętego, Wspólnota dąży do oczyszczenia się z niebiblijnych poglądów poprzez nauczanie nowotestamentowych treści i realizację idei doktrynalno-organizacyjnych z czasów apostołskich. Towarzyszy jej w tym głęboka świadomość faktu, iż rozwój każdej religii, podobnie jak kultury, jest zawsze jednokierunkowy; nie sposób ani powrócić do epoki pierwotnego chrześcijaństwa, ani go też w jego pierwotnej istocie odtworzyć. Nie oznacza to jednak, że idee zawarte w Nowym Testamencie nie mogą być podstawą i inspiracją doświadczenia religijnego, w oparciu o które powinny być budowane współczesne struktury Kościoła oraz relacje między wiernymi a Bogiem.

STOSUNEK DO INNYCH WYZNAŃ

Żadna wspólnota wyznaniowa odwołująca się do prawd zawartych w Piśmie Świętym nie może ignorować faktu, że Kościół w wymiarze mistycznym, duchowym jest jeden co do swojej istoty i wyrazu biblijnych aktów wiary: „Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego niż ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus. Czy zaś ktoś buduje na tym fundamencie ze złota, srebra, szlachetnych kamieni, drewna, trawy, słomy – dzieło każdego stanie się jawne. Dzień ten bowiem uczyni je jawnym, ponieważ w ogniu się objawi i dzieło każdego, jakie jest, ogień wypróbuje” (1Kor. 3:11-13).

Toteż na tle wielości współczesnych wyznań chrześcijańskich, niezależnie od ich odrębności narodowej czy organizacyjnej ukształtowanej w odmiennych warunkach historycznych, w kontekście odwoływania się tych wspólnot bądź ich poszczególnych

członków do biblijnych treści w życiu osobistym, społecznym i ustrojowo-liturgicznym w ramach biblijnie dopuszczalnej heterodoksji, Wspólnota uznaje je za braterskie zarówno w wymiarze mistycznym, jak i doczesnym, wyrażającym się w bezpośrednich relacjach osobowych i w widzialnych formach kultu, takich jak nowotestamentowy chrzest wodny, postawa moralna, łamanie chleba, modlitwa czy chrzest w Duchu Świętym.

Nie oznacza to, że Wspólnota, odwołując się do treści nauki apostoelskiej i idei ciała Chrystusa jako Kościoła Powszechnego, nie dostrzega różnic między „złotem, szlachetnymi kamieniami” a „drewnem, trawą czy słomą”, widocznych w niebiblijnych postawach wielu chrześcijan, czy też rozmaitych nadużyć ze strony niektórych nauczycieli (biskupów, prezbiterów i diakonów), którzy mają ideowy i duchowy wpływ na określone denominacje, związki wyznaniowe i pojedyncze Zbory i przed którymi to sam Chrystus i apostołowie przestrzegali Kościoła.

Wspólnota ma jednak głęboką świadomość, że „wszyscy (...) często błądzimy” (Jak. 3:2) i że „Słowo Boga nie wyszło od nas i nie tylko do nas dotarło” (por. 1Kor. 14:36). To zaś napawa bojaźnią, by nie odmówić braterstwa tym, którzy wprowadzie „nie chodzą z nami”, ale też w imię wspólnie wyznawanej wiary „nie są przeciwko nam” (por. Mar. 9:39-40). Wspólnota nie odmawia zatem braterstwa wszystkim tym, którzy w wyniku aktu wiary nawrócili się, wyznali swoje grzechy, przyjęli nowotestamentowy chrzest i są zdeklarowanymi członkami określonej wspólnoty chrześcijańskiej odwołującej się w swym nauczaniu do treści Pisma Świętego. Tym samym Wspólnota łamie chleb z „uświęconymi przez Jezusa Chrystusa, powołanymi na świętych wraz ze wszystkimi, którzy w jakimkolwiek miejscu, u siebie i u nas, wzywają imienia naszego Pana, Jezusa Chrystusa” (1Kor. 1:2). Także i oni bowiem są Chrystusowi, skoro w oparciu o biblijne prawdy wiary doświadczyli „zbawczej łaski Boga, która wychowuje nas, abyśmy odrzucili bezbożność i światowe pożądania, a żyli na tym świecie roztropnie, sprawiedliwie i pobożnie” (Tyt. 2:11-12).

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 1.

Zbór Chrześcijan we Wrocławiu Zbór Filialny Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu, zwany dalej Wspólnotą, jest związkiem wyznaniowym zrzeszającym na zasadzie dobrowolności chrześcijan, którzy wyznają nowotestamentowe zasady doktrynalne, liturgiczne i moralne, jak i organizacyjne zawarte w Regulaminie Wewnętrznym.

Art. 2.

1. Wspólnota działa na podstawie Uchwały Rady Starszych Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu z dnia 10. 10. 2004 r. w trybie art. 19 pkt 3 i posiada osobowość prawną zgodnie z art. 2 pkt.2 Statutu Zboru Ewangelicznego „Agape”.
2. Wspólnota działa w konstytucyjnych ramach Rzeczypospolitej Polskiej, kierując się zasadami Pisma Świętego.
3. Obszarem działalności Wspólnoty jest terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Siedzibą władz Wspólnoty jest Wrocław.
5. Wspólnota może działać poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej z zachowaniem obowiązujących w tym zakresie przepisów.
6. Wspólnota może być członkiem krajowych i międzynarodowych organizacji międzykościelnych posiadających podobne cele i charakter.
7. W zakresie sprawowania kultu Wspólnota jest w pełni samodzielna i autonomiczna, niezależna od jakiegokolwiek władzy duchownej i świeckiej.

Art. 3.

Osobowość prawną posiada Wspólnota jako całość.

REPREZENTACJA WSPÓLNOTY

Art. 4.

1. Do reprezentowania Wspólnoty jako całości w sprawach związanych z realizacją celów Wspólnoty oraz bieżących spraw administracyjnych związanych z działalnością Wspólnoty upoważniony jest Biskup samodzielnie lub osoba przez niego wskazana.
2. Do reprezentowania Wspólnoty, w sprawach finansowania bieżących potrzeb i zobowiązań niezbędnych do realizacji celów Wspólnoty, jak i majątkowych dotyczących nabycia i zbycia ruchomości, nieruchomości oraz zaciągania zobowiązań finansowych upoważniony jest Biskup i jeden z członków Komisji Finansowej Wspólnoty lub dwóch członków Komisji Finansowej Wspólnoty łącznie.

ISTOTA USTROJU I SAMORZĄDU

Art. 5.

1. Najwyższa władza we Wspólnocie należy do Jezusa Chrystusa, który jest głową swego ciała – Kościoła – widzialnej wspólnoty uczniów Chrystusa. Suwerennie zarządza nim przez Ducha Świętego, powołując do służby dojrzałych duchowo ludzi (apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli), których obdarzył darem łaski (charyzmatem) do duchowego i organizacyjnego budowania Kościoła.
2. Wspólnota stworzona do duchowego życia wyrażającego się w zewnętrznych aktach wiary, na skutek służby ewangelizacyjno-duszpasterskiej i organizacyjnej powołanych przez Chrystusa dojrzałych duchowo ludzi:
 - 1) na ich wniosek, jako mających prawo wypowiadać się w sprawach wiary, w oparciu o owoc ich pracy i wyświęcenie się w służbie na rzecz budowania ciała Chrystusowego tworzy jednostki organizacyjne realizujące jej cele, jak i określone organy upoważnione do podejmowania uchwał i decydowania w sprawach duszpastersko-organizacyjnych i majątkowych;
 - 2) dostrzegając u nich dar łaski Bożej do duchowego i organizacyjnego budowania Wspólnoty, akceptuje i uznaje ich jako swoich pasterzy i nauczycieli, spośród których wyłania na czas nieokreślony do pracy duszpastersko-organizacyjnej Biskupa, Diakonów i Diakonisy.
3. Jednostkami organizacyjnymi Wspólnoty realizującymi jej cele są Placówki.
4. Organami uchwałodawczymi Wspólnoty są:
 - 1) dla Wspólnoty jako całości – Zebranie Wspólnoty;
 - 2) dla Placówki – Zgromadzenie Członków Placówki.
5. Organami duszpastersko-organizacyjnymi i administracyjno-majątkowymi Wspólnoty są:
 - 1) dla Wspólnoty jako całości – Biskup, Komisja Finansowa Wspólnoty, Kolegium Prezbiterów, Komisja Kontroli Finansowej Wspólnoty;
 - 2) dla Placówki – Diakon.
6. Organami upoważnionymi do wypowiedzania się w sprawach wykładu Słowa Bożego w imieniu Wspólnoty są: Biskup, Diakon i Kolegium Prezbiterów.
7. Organami odwoławczymi Wspólnoty w sprawach organizacji kultu religijnego, duszpasterskich, doktrynalnych, dyscyplinarnych, postaw moralnych oraz manifestacji darów duchowych dla członków poszczególnych jednostek organizacyjnych są:

- 1) w pierwszej instancji – Diakon;
 - 2) w drugiej instancji – Biskup;
 - 3) w trzeciej instancji – Kolegium Prezbiterów.
8. Organami upoważnionymi do interpretacji postanowień Regulaminu Wewnętrznego są:
- 1) w pierwszej instancji – Diakon;
 - 2) w drugiej instancji – Biskup;
 - 3) w trzeciej instancji – Kolegium Prezbiterów.
9. Decyzje, postanowienia i uchwały organów poszczególnych jednostek organizacyjnych i Wspólnoty jako całości podejmowane są jednomyślnie przez akklamację lub głosowanie zwykłą większością głosów, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.

II. CEL I FORMY DZIAŁANIA WSPÓLNOTY

Art. 6.

1. Celem działalności Wspólnoty jest:
 - 1) dokonywanie nowotestamentowych aktów wiary związanych z przebiegiem nabożeństwa, takich jak: śpiew, nauczanie, głoszenie Słowa Bożego (katecheza), modlitwa wspólnotowa, doświadczanie i manifestowanie darów duchowych, łamanie chleba i picie wina, oraz okolicznościowych związanych z aktem chrztu, namaszczeniem chorych, modlitwą wstawienniczą, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców;
 - 2) wspólnotowe i indywidualne składanie świadectwa wiary w modlitwie, śpiewie, krzewieniu biblijnej etyki i wiedzy o Bogu zarówno w ramach przebiegu nowotestamentowego nabożeństwa, jak i w życiu osobistym, rodzinnym i społecznym;
 - 3) działalność duszpasterska, oświatowo-wychowawcza i opiekuńcza wobec członków Wspólnoty i ich rodzin, katechumenów oraz sympatyków Wspólnoty;
 - 4) pogłębianie braterstwa i jedności między chrześcijanami poprzez pielęgnowanie, wyznawanie i głoszenie biblijnych prawd wiary wśród swoich członków i wszystkich chrześcijan, przy jednoczesnym poszanowaniu odrębności poglądów w odczytywaniu tekstu Pisma Świętego w granicach dopuszczalnej nowotestamentowej heterodoksji.
2. Wspólnota, kierując się nakazem Pisma Świętego, prowadzi działalność misyjną, której celem jest:
 - 1) publiczne i indywidualne głoszenie biblijnych prawd wiary za pomocą zwiastowanego Słowa Bożego (katechezy) i środków masowego przekazu;
 - 2) organizowanie spotkań ewangelizacyjnych, konferencji, zgrupowań mających na celu uświadomienie ludziom potrzeby zbawienia przez Chrystusa i życia w Nim;
 - 3) czynienie uczniami Chrystusa wszystkich tych, którzy przyjęli biblijne prawdy wiary, w wyniku czego w akcie nawrócenia się (pokuty) i chrztu wyznali swoje grzechy, doświadczyli duchowego odrodzenia i zadeklarowali wolę życia w Chrystusie zgodnie z nauką apostołską i we wspólnotcie braterskiej.

Art. 7.

1. Wspólnota realizuje swoje cele w szczególności poprzez:
 - 1) organizowanie nabożeństw w ramach liturgii nowotestamentowej, tj. takiej formy przebiegu nabożeństwa, która umożliwia wszystkim członkom Wspólnoty, w kontekście biblijnej idei powszechnego kapłaństwa, czynny w nim udział;

- 2) nauczanie biblijnych prawd wiary i zasad życia chrześcijańskiego w kwestiach moralnych, doktrynalnych, liturgicznych i duszpastersko-organizacyjnych poprzez usługę Słowem Bożym w ramach przebiegu nowotestamentowego nabożeństwa, jak i w duszpasterstwie indywidualnym;
 - 3) nauczanie dzieci i młodzieży, zebrania braterskie i siostrzane, spotkania, konferencje, zgrupowania integracyjno-duszpasterskie i kulturalno-edukacyjne, popularyzujące i krzewiące wiedzę z zakresu teologii biblijnej, śpiewu, literatury klasycznej, historii, filozofii, socjologii, psychologii, medycyny, sztuki, teatru, filmu, zagadnień społeczno-politycznych, za pomocą wykładów, pogadanek, wspólnej lektury prasy, książek czy projekcji filmów fabularnych i dokumentalnych;
 - 4) udzielanie posługi duszpasterskiej w ramach nabożeństwa nowotestamentowego związanej z manifestacją darów duchowych, głoszeniem Słowa Bożego, łamaniem chleba i piciem wina oraz w ramach spotkań okolicznościowych związanych z aktem chrztu, modlitwą wstawienniczą, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, namaszczeniem chorych, pogrzebem;
 - 5) kształcenie i powoływanie duchownych;
 - 6) tworzenie Placówek;
 - 7) prowadzenie ośrodków szkoleniowych, kulturalno-oświatowych, organizowanie seminariów biblijnych, teologicznych i innych form kształcenia;
 - 8) organizowanie działalności charytatywnej wobec współbraci i bliźnich, placówek pożytku publicznego, fundacji, stołówek, szkół oraz innych form pomocy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa;
 - 9) pracę i działalność gospodarczą, w myśl założeń nowotestamentowych i z zachowaniem obowiązujących przepisów prawa.
2. Wszystkie formy działania Wspólnoty organizowane są w obiektach własnych, najmowanych oraz w prywatnych mieszkaniach i domach poszczególnych członków.

III. CZŁONKOWIE WSPÓLNOTY

Art. 8.

1. Członkami Wspólnoty są osoby przyjęte do Placówki na mocy decyzji wyrażonej poprzez aklamację Zgromadzenia Członków Placówki podjętej na wniosek Diakona, po uprzednim poinformowaniu Biskupa.
2. Członkami Wspólnoty mogą być jedynie osoby, które:
 - 1) posiadają pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 2) przeżyły nawrócenie i narodziły się na nowo przez Słowo i z Ducha Świętego;
 - 3) wyznają biblijne prawdy wiary widoczne w ich życiu duchowym i moralnym;
 - 4) przyjęły chrzest według wzoru nowotestamentowego;
 - 5) złożyły Zgromadzeniu Członków Placówki deklarację członkowską – świadectwo swojej wiary.

Art. 9.

1. Członkowie Wspólnoty mają prawo:
 - 1) uczestniczyć we wszystkich formach życia duchowego i organizacyjnego Placówki i Wspólnoty;
 - 2) korzystać z opieki i posługi duszpasterskiej;
 - 3) korzystać z wszelkich form kształcenia organizowanego przez Placówkę i Wspólnotę;
 - 4) otrzymywać niezbędne informacje dotyczące działalności Placówki i Wspólnoty;

- 5) uczestniczyć w zarządzaniu Placówką i Wspólnotą, zgodnie z przepisami Regulaminem Wewnętrznym;
 - 6) odwołać się od decyzji Diakona do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa – do Kolegium Prezbiterów, mając poparcie trzech członków Placówki, do której należą.
2. Członkowie Wspólnoty mają obowiązek:
- 1) składać świadectwo wiary poprzez czynny udział w życiu duchowym, organizacyjnym i liturgicznym Placówki i Wspólnoty;
 - 2) dążyć do osobistego rozwoju duchowego, moralnego, intelektualnego i kulturalnego;
 - 3) żyć i postępować zgodnie z nowotestamentowymi zasadami doktrynalno-moralnymi i organizacyjnymi wyznawanymi przez Wspólnotę;
 - 4) czynnie uczestniczyć w realizacji celów Placówki i Wspólnoty;
 - 5) służyć braterską pomocą innym członkom Placówki i Wspólnoty;
 - 6) otaczać właściwą opieką dobra duchowe i materialne Placówki i Wspólnoty;
 - 7) dbać o dobre imię Placówki i Wspólnoty;
 - 8) w miarę możliwości wspierać finansowo Placówkę i Wspólnotę.

Art. 10.

1. Członkostwo we Wspólnocie wygasa na skutek:
 - 1) wystąpienia;
 - 2) przeniesienia;
 - 3) skreślenia;
 - 4) wyłączenia;
 - 5) śmierci.
2. Członek Wspólnoty może zrezygnować z członkostwa we Wspólnocie poprzez złożenie oświadczenia o przeniesieniu swojego członkostwa do innej wspólnoty chrześcijańskiej lub o wystąpieniu ze Wspólnoty Diakonowi.
3. Zgromadzenie Członków Placówki na wniosek Diakona może skreślić, tj. pozbawić członkostwa we Wspólnocie członka Placówki, gdy przestał on uczestniczyć w duchowo-organizacyjnym życiu Placówki.
4. Zgromadzenie Członków Placówki na wniosek Diakona lub Biskupa, może wyłączyć członka Placówki ze Wspólnoty za szerzenie poglądów niezgodnych z treścią Pisma Świętego i wykładnią Wspólnoty, łamanie elementarnych zasad współżycia społecznego, etycznych i organizacyjnych wynikających z Pisma Świętego i Regulaminu Wewnętrznego.
5. Osoba, której członkostwo wygasło, nie może rościć sobie żadnych praw do majątku Placówki i Wspólnoty.

IV. DUCHOWNI

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 11.

1. Duchowni Wspólnoty powoływani i odwoływani są przez określone organy i jednostki organizacyjne Wspólnoty, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.
2. Organy i jednostki organizacyjne Wspólnoty w oparciu o owoc pracy dojrzałych duchowo członków Wspólnoty, dostrzegając ich istotny wkład w realizację jej celów, przez aklamację powołują spośród nich na czas nieokreślony do pracy duszpasterskiej

i organizacyjnej duchownych pełniących określone funkcje, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.

Art. 12.

1. Duchownymi Wspólnoty mogą zostać dojrzały duchowo członkowie Wspólnoty podejmujący się czynnej służby o charakterze duszpasterskim i organizacyjnym na rzecz Wspólnoty, którzy doświadczyli chrztu w Duchu Świętym, przeszli próbę wiary, czynnie uczestniczą w liturgii jednostek organizacyjnych Wspólnoty wyznając Chrystusa, posiadają powołanie do służby i spełniają biblijne kryteria, a ich postawa braterska oraz służba wywierają istotny wpływ duchowo-intelektualny, moralny, duszpasterski i organizacyjny na rozwój członków jednostek organizacyjnych Wspólnoty.
2. Dojrzały duchowo członkowie Wspólnoty wyróżniają się w szczególności:
 - 1) ciągłym samokształceniem się, poznawaniem biblijnych prawd wiary oraz nabywaniem wiedzy o otaczającym świecie;
 - 2) stałym składaniem świadectwa wiary poprzez swój rozwój moralny i duchowo-intelektualny;
 - 3) zdolnościami ewangelizacyjno-duszpasterskimi, organizacyjnymi i charytatywnymi, jak i czynną działalnością w tym zakresie wobec bliźnich i członków Wspólnoty;
 - 4) umiejętnością nauczania prawd wiary i zasad życia chrześcijańskiego w oparciu o treść Pisma Świętego, w asyście Ducha Świętego, w myśl zasady, że Pismo Święte jako ostateczny zapis nauki apostoelskiej służy przede wszystkim do wykrywania błędów i tym samym do pogłębiania prawd wiary, relacji braterskich i właściwej społeczności z Bogiem.

Art. 13.

1. Duchownymi Wspólnoty są członkowie Wspólnoty pełniący funkcję:
 - 1) Biskupa;
 - 2) Diakona;
 - 3) Diakonisy;
 - 4) Prezbitera, o którym mowa w art. 17.
2. Duchowni Wspólnoty posiadają uprawnienia i obowiązki osób duchownych zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.
3. Biskup i Diakon jako funkcyjni organizatorzy życia duchowego i liturgicznego Wspólnoty pełnią służbę ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, a w szczególności:
 - 1) kierują organami i jednostkami organizacyjnymi Wspólnoty;
 - 2) organizują działalność ewangelizacyjną, duszpastersko-edukacyjną i charytatywną;
 - 3) w ramach nabożeństwa nowotestamentowego i spotkań okolicznościowych udzielają posługi duszpasterskiej związanej z aktem:
 - a) nauczania biblijnych prawd wiary i postaw moralnych,
 - b) łamania chleba i picia wina podczas Pamiętki Wieczerzy Pańskiej,
 - c) modlitwy wstawienniczej,
 - d) nowotestamentowego chrztu,
 - e) błogosławieństwa dzieci i nowożeńców,
 - f) namaszczenia chorych,
 - g) pogrzebu;
 - 4) stoją na straży przestrzegania nowotestamentowych postaw moralnych i właściwego wykładu Pisma Świętego poprzez eliminowanie niebiblijnych praktyk i poglądów, a w szczególności:

- a) formalizmu religijnego, rytualizacji aktów wiary takich jak śpiew i modlitwa oraz ustanowionych przez Chrystusa znaków i symboli (chrztu i pamiętki Wieczerzy Pańskiej), będących w swej istocie zewnętrznym wyrazem wewnętrznie doświadczanej duchowej i zbawczej rzeczywistości,
 - b) dogmatyzacji biblijnych treści poprzez przenoszenie form pobożności nowotestamentowej z wewnętrżności, będącej skutkiem odnowy duchowej i postępowania według ducha poprzez posłuszeństwo Słowu Bożemu, na zewnętrzność religijno-obrzędową, akcentującą raczej uczynkowość niż stan serca,
 - c) absolutyzacji tekstu biblijnego, a w konsekwencji infantylizmu i egzaltacji religijnej, jak i doszukiwania się działania Boga tam, gdzie go nie ma,
 - d) przypisywania nadmiernego znaczenia swoim czynkom będącym owocem ducha przez i w Chrystusie, a nie własnej sprawiedliwości oraz darom i doświadczeniom duchowym, jak i praktykom religijnym, które są raczej środkiem w życiu chrześcijanina, nie zaś celem,
 - e) pozabiblijnej kosmologii i demonologii, jak i niebiblijnej chrystologii i soteriologii;
- 5) angażują i upoważniają dojrzałych duchowo mężczyzn będących członkami Wspólnoty do działań ewangelizacyjno-organizacyjnych i posługi duszpasterskiej związanej z aktami, o których mowa w ust. 3 pkt 3;
- 6) upoważniają i angażują dojrzałe duchowo kobiety do służby duszpastersko-organizacyjnej i charytatywnej na rzecz jednostek organizacyjnych Wspólnoty.

SPOSÓB POWOŁYWANIA, ODWOŁYWANIA I UPRAWNIENIA DUCHOWNYCH

BISKUP

Art. 14.

1. Biskupa, na czas nieokreślony, powołuje Zebranie Wspólnoty.
2. Biskupem może zostać dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Wspólnoty.
3. Odwołanie Biskupa przez Zebranie Wspólnoty może nastąpić na skutek jego rezygnacji lub na jednomyślny wniosek Kolegium Prezbiterów, w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego.
4. W razie rezygnacji, odwołania lub śmierci Biskupa, do momentu powołania nowego Biskupa jego obowiązki przejmuje jeden z Diakonów, Prezbiterów lub dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Wspólnoty wskazany przez Kolegium Prezbiterów.
5. Dla pełniącego obowiązki Biskupa stosuje się przepisy dotyczące Biskupa.
6. Nowy Biskup powinien zostać powołany w ciągu sześciu miesięcy od dnia rezygnacji, odwołania lub śmierci poprzednika.
7. Biskup w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, postaw moralnych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych i dyscyplinarnych, jak i w sprawach o charakterze majątkowym, charytatywnym i pomocowym na skutek utraty zaufania do Komisji Finansowej Wspólnoty ma prawo odwołać się do Kolegium Prezbiterów, a w razie utraty zaufania do Kolegium Prezbiterów może odwołać się od decyzji Kolegium Prezbiterów do Zebrania Wspólnoty.

DIAKON

Art. 15.

1. Diakona, na czas nieokreślony, powołuje Zgromadzenie Członków Placówki na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów.
2. Diakonem może zostać dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Wspólnoty.
3. Odwołanie Diakona przez Zgromadzenie Członków Placówki może nastąpić na skutek jego rezygnacji bądź w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego – na wniosek Zgromadzenie Członków Placówki za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów lub na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów i Zgromadzenie Członków Placówki.
4. Diakon w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, postaw moralnych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych i dyscyplinarnych ma prawo odwołać się do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa może odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów.
5. Diakon w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego może zostać zawieszony przez Biskupa w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych na czas nieokreślony.
6. W razie rezygnacji, zawieszenia, odwołania lub śmierci Diakona, do momentu powołania nowego Diakona jego obowiązki przejmuje na wniosek Biskupa i Kolegium Prezbiterów za zgodą Zgromadzenia Członków Placówki jeden z Prezbiterów lub dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Wspólnoty, cieszący się zaufaniem Zgromadzenia Członków Placówki i Kolegium Prezbiterów.
7. Dla pełniących obowiązki Diakona stosuje się przepisy dotyczące Diakona.
8. Nowy Diakon powinien zostać powołany w ciągu trzech miesięcy od dnia rezygnacji, odwołania lub śmierci poprzednika.
9. Diakon w sprawie zawieszenia go w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych przez Biskupa ma prawo odwołać się do Kolegium Prezbiterów w terminie 14 dni od dnia zawieszenia. Nieodwołanie się w tym terminie jest równoznaczne z rezygnacją z funkcji Diakona bez prawa do stałego członkostwa w Kolegium Prezbiterów.

DIAKONISA

Art. 16.

1. Diakonisami są dojrzałe duchowo kobiety będące członkami Wspólnoty powoływane do wspierania służby organizacyjnej, charytatywnej i duszpasterskiej Biskupa, Diakonów i Kolegium Prezbiterów.
2. Diakonisę, na czas nieokreślony, powołuje na wniosek Diakona Zgromadzenie Członków Placówki za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów.
3. Odwołanie Diakonisy może nastąpić na skutek jej rezygnacji bądź w przypadku głoszenia przez nią poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego przez Zgromadzenie Członków Placówki na wniosek Diakona za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów lub na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów.
4. Diakonisa w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, postaw moralnych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych

i dyscyplinarnych ma prawo odwołać się do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa może odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów.

5. Diakonisa w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego może zostać zawieszona w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych na czas nieokreślony przez Diakona bądź przez Biskupa.
6. Diakonisa w sprawie zawieszenia jej w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych przez Diakona ma prawo odwołać się do Biskupa, a w przypadku zawieszenia jej przez Biskupa, w razie utraty zaufania do Biskupa w terminie 14 dni ma prawo odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów.
7. Nieodwołanie się Diakonisy od decyzji zawieszenia jej do Biskupa bądź Kolegium Prezbiterów w terminie 14 dni jest równoznaczne z jej rezygnacją z funkcji Diakonisy.

PREZBITER

Art. 17.

1. Duchowny Wspólnoty, który zrezygnował z pełnienia funkcji Biskupa lub Diakona uzyskuje tytuł Prezbitera i prawo do stałego członkostwa w Kolegium Prezbiterów, o ile nie został on zawieszony, odwołany lub wyłączony na skutek głoszenia nauk niezgodnych z Pismem Świętym lub nieprzestrzegania biblijnych zasad moralnych i obowiązków duszpasterskich i organizacyjnych Regulaminu Wewnętrznego.
2. Prezbiter pełni służbę ewangelisty, pasterza i nauczyciela, stoi na straży przestrzegania nowotestamentowych form liturgii, biblijnych postaw moralnych i właściwego wykładu Pisma Świętego poprzez:
 - 1) stałe uczestnictwo w posiedzeniach Kolegium Prezbiterów;
 - 2) wspieranie pracy duszpastersko-organizacyjnej Biskupa i Diakona w realizacji przez nich celów Wspólnoty;
 - 3) organizowanie życia duchowego i zastępowanie w liturgii Biskupa i Diakona podczas ich nieobecności poprzez udzielanie posługi duszpasterskiej związanej z aktami, o których mowa w art. 13 ust. 3 pkt 3.
3. Odwołanie Prezbitera może nastąpić w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego – na jednomyślny wniosek Kolegium Prezbiterów przez Zebranie Wspólnoty.
4. Prezbiter w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, postaw moralnych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych i dyscyplinarnych ma prawo odwołać się do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa ma prawo odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów, w razie utraty zaufania do Kolegium Prezbiterów może odwołać się od decyzji Kolegium Prezbiterów do Zebrania Wspólnoty.
5. Prezbiter w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem poglądów i postaw moralnych niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi niniejszego Regulaminu Wewnętrznego może zostać zawieszony przez Biskupa w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych na czas nieokreślony.
6. Prezbiter ma prawo odwołać się w sprawie zawieszenia go w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych przez Biskupa w terminie 14 dni od dnia zawieszenia go do Kolegium Prezbiterów, a w razie utraty zaufania do Kolegium Prezbiterów może odwołać się w terminie 14 dni od dnia podtrzymania decyzji Biskupa przez Kolegium Prezbiterów do Zebrania Wspólnoty.

7. Nieodwołanie się Prezbitera od decyzji zawieszenia go przez Biskupa w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych do Kolegium Prezbitarów w terminie 14 dni od dnia zawieszenia, jak i od decyzji w tej sprawie Kolegium Prezbitarów do Zebrania Wspólnoty w terminie 14 dni jest równoznaczne z rezygnacją z funkcji Prezbitera i stałego członkostwa w Kolegium Prezbitarów.

V. ORGANY WSPÓLNOTY

Art. 18.

Organami Wspólnoty są:

- 1) Zebranie Wspólnoty;
- 2) Biskup;
- 3) Komisja Finansowa Wspólnoty;
- 4) Kolegium Prezbitarów;
- 5) Komisja Kontroli Finansowej Wspólnoty.

ZEBRANIE WSPÓLNOTY

Art. 19.

1. Zebranie Wspólnoty jest uchwałodawczym i odwoławczym organem Wspólnoty.
2. Skład Zebrania Wspólnoty stanowią:
 - 1) Biskup;
 - 2) Diakoni;
 - 3) Diakonisy;
 - 4) Prezbitarzy;
 - 5) członkowie Komisji Finansowej Wspólnoty;
 - 6) delegaci Placówek w liczbie określonej przez Kolegium Prezbitarów.
3. Delegatami na Zebranie Wspólnoty mogą być członkowie Wspólnoty skupieni w Placówkach Wspólnoty posiadający pełną zdolność do czynności prawnych.
4. Delegatów na Zebranie Wspólnoty powołuje Zgromadzenie Członków Placówki w liczbie określonej przez Kolegium Prezbitarów.
5. Zebranie Wspólnoty dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie, w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały Zebrania Wspólnoty podejmowane są zwykłą większością głosów.

Art. 20.

1. Zebranie Wspólnoty może być Zwyczajne lub Nadzwyczajne.
2. Zebranie Wspólnoty Zwyczajne raz w roku obligatoryjnie zwołuje i prowadzi Biskup lub osoba wskazana przez niego bądź w przypadku nieobecności Biskupa osoba wskazana przez Kolegium Prezbitarów.
3. Zebranie Wspólnoty Nadzwyczajne, w szczególnych przypadkach związanych z realizacją postanowień Regulaminu Wewnętrznego dotyczących uprawnień i zadań Biskupa, Kolegium Prezbitarów, Komisji Finansowej Wspólnoty, Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty może zwołać:
 - 1) Biskup, w trybie art. 14 ust. 7 i art. 22 ust. 8;
 - 2) Przewodniczący Komisji Finansowej Wspólnoty, w trybie art. 22 ust. 8, po uprzednim poinformowaniu Biskupa;

- 3) Przewodniczący Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty, w trybie art. 24 ust. 6, po uprzednim poinformowaniu Biskupa;
 - 4) Prezbiter, w trybie art. 17 ust. 4 i 6, po uprzednim poinformowaniu Biskupa.
4. Zebranie Wspólnoty w szczególności:
- 1) powołuje i odwołuje Biskupa, Komisję Finansową Wspólnoty i Komisję Kontroli Finansowej Wspólnoty;
 - 2) tworzy i znosi Placówki, na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów;
 - 3) w drodze uchwały wyraża zgodę w sprawach nabycia i zbycia ruchomości, nieruchomości oraz zaciągania zobowiązań finansowych;
 - 4) decyduje o prowadzeniu przez Wspólnotę działalności gospodarczej, zatrudnianiu pracowników i wysokości ich dochodów;
 - 5) w sprawach majątkowych rozstrzyga odwołania i wnioski Biskupa, Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty i Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty;
 - 6) przyjmuje coroczne sprawozdanie Komisji Finansowej Wspólnoty i udziela jej absolutorium;
 - 7) w trybie art. 33 ust. 2 dokonuje zmian w Regulaminie Wewnętrznym;
 - 8) podejmuje decyzje i wyraża opinie w innych sprawach, których Regulamin Wewnętrzny nie reguluje.

BISKUP

Art. 21.

1. Biskup jest jednoosobowym organem Wspólnoty o charakterze kierowniczym, duszpastersko-organizacyjnym, administracyjnym i odwoławczym, koordynującym współpracę między organami i jednostkami organizacyjnymi Wspólnoty oraz reprezentującym Wspólnotę na zewnątrz w sprawach związanych z realizacją celów Wspólnoty i bieżących spraw administracyjnych związanych z działalnością Wspólnoty, w trybie art. 4 ust. 1, jak i w sprawach dotyczących nabycia i zbycia ruchomości, nieruchomości, zaciągania zobowiązań finansowych, w trybie art. 4 ust. 2.
2. Biskup w szczególności:
 - 1) realizuje cele Wspólnoty, zarządza i administruje bieżącymi sprawami Wspólnoty, w trybie art. 22 ust. 4 pkt 1 i pkt 2, koordynuje współpracę między organami i jednostkami organizacyjnymi Wspólnoty, zwołuje i przewodniczy Zebraniu Wspólnoty, Komisji Finansowej Wspólnoty, Kolegium Prezbiterów, Zebraniom Braterskim i Siostrzanym Wspólnoty, a w szczególnych przypadkach związanych z wykonywaniem obowiązków regulaminowych zwołuje i przewodniczy Zgromadzeniu Członków Placówki;
 - 2) stoi na straży właściwego wykładu Pisma Świętego, przestrzegania postaw moralnych oraz praktyk o charakterze liturgicznym poprzez nauczanie biblijnych prawd wiary, kultywowanie nowotestamentowej formy nabożeństwa, organizowanie zajęć o charakterze duszpastersko-integracyjnym, kulturalnym i edukacyjnym;
 - 3) działa na rzecz rozwoju duchowego, intelektualnego i kulturalnego członków Wspólnoty poprzez kształcenie, przygotowywanie i angażowanie członków Wspólnoty do służby duszpasterskiej i organizacyjnej na rzecz Wspólnoty;
 - 4) organizuje i prowadzi nabożeństwa zjazdowe Wspólnoty, konferencje, zgrupowania duszpastersko-integracyjne i edukacyjne Wspólnoty, spotkania okolicznościowe związane z chrztem, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, modlitwą wstawienniczą, namaszczeniem chorych, pogrzebem;
 - 5) dyscyplinuje członków Wspólnoty poprzez indywidualne i publiczne ich napominanie, zawiesza Diakonów, Prezbiterów i Diakonisy oraz członków Wspólnoty

- w działaniach duszpasterskich i w korzystaniu z darów duchowych; rozstrzyga odwołania członków Wspólnoty w kwestiach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, postaw moralnych i w sprawach dyscyplinarnych;
- 6) wnioskuję o tworzenie i zniesienie przez Zebranie Wspólnoty Placówki, za zgodą Kolegium Prezbiterów;
 - 7) wnioskuję o powołanie i odwołanie Diakona za zgodą Zgromadzenia Członków Placówki i Kolegium Prezbiterów;
 - 8) wnioskuję o dokonanie zmian w Regulaminie Wewnętrznym, w trybie art. 43 ust. 2.

KOMISJA FINANSOWA WSPÓLNOTY

Art. 22.

1. Komisja Finansowa Wspólnoty jest kolegialnym organem upoważnionym do reprezentowania Wspólnoty na zewnątrz w sprawach majątkowych dotyczących nabycia i zbycia ruchomości i nieruchomości, zaciągania zobowiązań finansowych oraz dysponowania środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunku bankowym Wspólnoty.
2. Komisję Finansową Wspólnoty stanowią powołani do służby na czas nieokreślony przez Zebranie Wspólnoty trzech jej członkowie, którzy spośród siebie wybierają Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty.
3. Odwołanie Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty lub członka Komisji Finansowej Wspólnoty może nastąpić na skutek jego rezygnacji bądź w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego, na wniosek Zebrania Wspólnoty, Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty lub Biskupa przez Zebranie Wspólnoty.
4. Komisja Finansowa Wspólnoty w szczególności:
 - 1) łącznie z Biskupem:
 - a) podejmuje decyzje dotyczące finansowania bieżących spraw liturgicznych i administracyjnych niezbędnych do realizacji celów Wspólnoty,
 - b) prowadzi działania o charakterze charytatywnym i pomocowym na rzecz członków Wspólnoty i bliźnich;
 - 2) reprezentuje Wspólnotę w sprawach nabycia i zbycia ruchomości i nieruchomości oraz zaciągania zobowiązań finansowych, w trybie art. 4 ust. 2;
 - 3) dysponuje środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunku bankowym Wspólnoty, w trybie ust. 5;
 - 4) składa Zebraniu Wspólnoty roczną informację o dochodach i wydatkach Wspólnoty.
5. Do dysponowania środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunku bankowym Wspólnoty wymagane jest współdziałanie dwóch członków Komisji Finansowej Wspólnoty.
6. Komisję Finansową Wspólnoty zwołuje i przewodniczy jej Biskup lub Przewodniczący Komisji Finansowej Wspólnoty.
7. Komisja Finansowa Wspólnoty z udziałem Biskupa dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały podejmowane są zwykłą większością głosów, w przypadku równej liczby głosów decyduje głos Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty.
8. W przypadku wątpliwości co do sposobu lub zasadności dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku bankowym Wspólnoty, na tle moralnym lub możliwości finansowych Wspólnoty, Biskup lub Przewodniczący Komisji Finansowej Wspólnoty ma

prawo odwołać się do Kolegium Prezbiterów, a w razie utraty zaufania do Kolegium Prezbiterów – do Zebrania Wspólnoty.

KOLEGIUM PREZBITERÓW

Art. 23.

1. Kolegium Prezbiterów jest kolegialnym organem Wspólnoty o charakterze duszpastersko-organizacyjnym i odwoławczym dla członków i organów Wspólnoty w sprawach duszpasterskich, dyscyplinarnych, dotyczących biblijnych prawd wiary, postaw moralnych, liturgii, manifestacji darów duchowych, organizacyjnych i majątkowych Wspólnoty.
2. Skład Kolegium Prezbiterów stanowią:
 - 1) obligatoryjnie:
 - a) Biskup,
 - b) Diakoni,
 - c) Diakonisy,
 - d) Prezbiterzy;
 - 2) uznaniowo:
 - a) zaproszeni przez Biskupa dojrzaali duchowo członkowie Placówek,
 - b) zaproszone przez Biskupa jako głos doradczy osoby niebędące członkami Wspólnoty.
3. Kolegium Prezbiterów zwołuje i prowadzi Biskup, a w razie jego nieobecności osoba przez niego wskazana lub inna wskazana przez Kolegium Prezbiterów.
4. W przypadkach szczególnych w celu realizacji postanowień Regulaminu Wewnętrznego, po uprzednim poinformowaniu Biskupa, posiedzenie Kolegium Prezbiterów może zwołać:
 - 1) Diakon, w trybie art. 15 ust. 4 i ust. 9;
 - 2) Diakonisa, w trybie art. 16 ust. 4 i ust. 6;
 - 3) Prezbiter, w trybie art. 17 ust. 4 i ust. 6;
 - 4) Przewodniczący Komisji Finansowej Wspólnoty, w trybie art. 22 ust. 8;
 - 5) członek Wspólnoty mający poparcie trzech członków Placówki, do której należy, w trybie art. 9 ust. 1 pkt 6.
5. Kolegium Prezbiterów w szczególności:
 - 1) czynnie wspiera działania Biskupa w zakresie realizacji celów Wspólnoty;
 - 2) wypowiada się w kwestiach duszpasterskich dotyczących postaw moralnych, biblijnych prawd wiary, liturgii oraz manifestacji darów duchowych w oparciu o tekst biblijny, w myśl zasady, że biblijne prawdy wiary i postawy moralne nie mogą być poddawane głosowaniu;
 - 3) rozstrzyga odwołania i spory w kwestiach duszpastersko-organizacyjnych, majątkowych, dyscyplinarnych, dotyczących biblijnych prawd wiary, liturgii, postaw moralnych oraz manifestacji darów duchowych;
 - 4) wnioskuję o powołanie i odwołanie Biskupa przez Zebranie Wspólnoty;
 - 5) na wniosek Biskupa wyraża zgodę na tworzenie, znoszenie i przekształcenie przez Zebranie Wspólnoty Placówki;
 - 6) na wniosek Biskupa wyraża zgodę na powołanie i odwołanie Diakona lub Diakonisy;
 - 7) określa liczbę delegatów dla poszczególnych Placówek na każde z osobna Zebranie Wspólnoty;
 - 8) na wniosek Biskupa powołuje Komisję Mediacyjno-Pojednawczą na czas przeprowadzenia mediacji, której skład akceptują strony konfliktu, w sprawach:

- a) mających na celu wyjaśnienie sytuacji w Placówce, której członkowie przyjęli poglądy i postawy niezgodne z Pismem Świętym oraz z zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego,
 - b) związanych z tendencjami separatystycznymi niektórych członków Placówki, nieakceptowanymi przez pozostałych członków Placówki,
 - c) nieprzewidzianych przez Regulamin Wewnętrzny i nienależących do kompetencji innych organów Wspólnoty lub Placówki;
- 9) na wniosek Biskupa wyraża zgodę na dokonanie zmian w Regulaminie Wewnętrznym.
6. Kolegium Prezbiterów dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie; w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały Kolegium Prezbiterów podejmowane są zwykłą większością głosów. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos Biskupa.

KOMISJA KONTROLI FINANSOWEJ WSPÓLNOTY

Art. 24.

1. Komisja Kontroli Finansowej Wspólnoty jest wewnętrznym organem kontrolnym Wspólnoty powoływanym w celu przeprowadzenia oceny poprawności dysponowania majątkiem Wspólnoty przez Komisję Finansową Wspólnoty.
2. Komisja Kontroli Finansowej Wspólnoty powoływana jest na wniosek trzech uczestników Zebrania Wspólnoty na czas przeprowadzenia kontroli.
3. Skład Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty stanowią trzej członkowie Wspólnoty powołani przez Zebranie Wspólnoty, którzy nie mogą jednocześnie pełnić funkcji:
 - 1) Biskupa;
 - 2) Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty;
 - 3) Członka Komisji Finansowej Wspólnoty.
4. Osoby powołane do Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty wybierają spośród siebie Przewodniczącego Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty.
5. Komisja Kontroli Finansowej Wspólnoty dąży do podejmowania postanowień i decyzji jednomyślnie; w przypadku braku jednomyślności postanowienia i decyzje ujęte w sprawozdaniu kontrolnym Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty podejmowane są zwykłą większością głosów.
6. Komisja Kontroli Finansowej Wspólnoty przedstawia pokontrolne sprawozdanie Zebraniu Wspólnoty w ciągu trzech miesięcy od momentu jej powołania i w tym celu Przewodniczący Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty może zwołać Zebranie Wspólnoty.

VI. PLACÓWKA

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 25.

1. Placówka jest nieposiadającą osobowości prawnej jednostką organizacyjną Wspólnoty, realizującą jej cele, stworzoną w wyniku ewangelizacyjnej i duszpasterskiej działalności Wspólnoty.
2. Placówkę tworzy i znosi Zebranie Wspólnoty na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów.
3. By mogła zostać stworzona Placówka, niezbędna jest grupa co najmniej 7 osób, które zadeklarują swoje członkostwo w niej i zdołają wyłonić spośród siebie Diakona.

4. Siedzibą Placówki jest miejscowość, w której ją stworzono.
5. Placówka może użytkować i administrować majątkiem ruchomym i nieruchomym Wspólnoty, który został użyczony Placówce w drodze uchwały Zebrania Wspólnoty.
6. Placówka może zostać zniesiona przez Zebranie Wspólnoty na wniosek zgłoszony przez Biskupa do Zebrania Wspólnoty za zgodą Kolegium Prezbiterów, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w przypadku jeśli:
 - 1) Członkowie Placówki przyjęli poglądy i postawy niezgodne z Pismem Świętym oraz z zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego;
 - 2) Placówka wyczerpała swoje zdolności do prowadzenia dalszej działalności ewangelizacyjno-duszpasterskiej i organizacyjnej.
7. W przypadku Placówki, o której mowa ust. 6 pkt 1, Biskup przed wystąpieniem z wnioskiem do Zebrania Wspólnoty o zniesienie Placówki wnioskuje do Kolegium Prezbiterów o powołanie przez nie Komisji Mediacyjno-Pojednawczej w celu wyjaśnienia nadużyć i ewentualnego doprowadzenia do właściwego funkcjonowania Placówki.
8. W przypadku bezskuteczności działań Biskupa i Komisji Mediacyjno-Pojednawczej wobec Placówki stosuje się ust. 7 niniejszego artykułu.

ORGANY PLACÓWKI

Art. 26.

Organami Placówki są:

- 1) Zgromadzenie Członków Placówki;
- 2) Diakon.

ZGROMADZENIE CZŁONKÓW PLACÓWKI

Art. 27.

1. Zgromadzenie Członków Placówki jest uchwałodawczym i odwoławczym organem Placówki.
2. Zgromadzenie Członków Placówki stanowią wszyscy członkowie Placówki posiadający pełną zdolność do czynności prawnych.
3. Zgromadzenie Członków Placówki zwołuje i prowadzi Diakon, a w szczególnych przypadkach związanych z realizacją postanowień Regulaminu Wewnętrznego, jak i uprawnień i zadań Biskupa, po uprzednim poinformowaniu Diakona, Zgromadzenie Członków Placówki może zwołać i prowadzić Biskup.
4. Zgromadzenie Członków Placówki w szczególności:
 - 1) powołuje i odwołuje Diakona na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów;
 - 2) powołuje i odwołuje Diakonisy na wniosek Diakona za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów;
 - 3) wyraża zgodę na przyjęcie do Placówki poprzez udzielenie chrztu nowotestamentowego lub na przyjęcie osoby już ochrzczonej w wieku dojrzałym oraz na skreślenie bądź wyłączenie członka Placówki, w trybie art. 8 ust. 1 i art. 10 ust. 3 i 4;
 - 4) powołuje delegatów Placówki na Zebranie Wspólnoty w liczbie określonej przez Kolegium Prezbiterów;
 - 5) podejmuje decyzje i wyraża opinie w sprawach, których Regulamin Wewnętrzny nie reguluje.

5. Zgromadzenie Członków Placówki dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie; w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały Zgromadzenia Członków Placówki podejmowane są zwykłą większością głosów.

DIAKON

Art. 28.

1. Diakon jest jednoosobowym organem Placówki o charakterze kierowniczym, administracyjnym, duszpastersko-organizacyjnym i odwoławczym dla członków Placówki.
2. Diakon w szczególności:
 - 1) realizuje cele Placówki i Wspólnoty, administruje majątkiem ruchomym i nieruchomym Wspólnoty, który został użyczony Placówce w drodze uchwały Zebrania Wspólnoty, zwołuje i przewodniczy Zgromadzeniu Członków Placówki, Zebraniom Braterskim i Siostrzanym Placówki, reprezentuje Placówkę wobec Biskupa, Kolegium Prezbiterów i Wspólnoty;
 - 2) stoi na straży właściwego wykładu Pisma Świętego, przestrzegania postaw moralnych oraz praktyk o charakterze liturgicznym poprzez nauczanie biblijnych prawd wiary, kultywowanie nowotestamentowej formy nabożeństwa, organizowanie zajęć o charakterze duszpastersko-integracyjnym, kulturalnym i edukacyjnym;
 - 3) organizuje i prowadzi nabożeństwa Placówki, konferencje, zgrupowania duszpastersko-integracyjne i edukacyjne Placówki, spotkania okolicznościowe związane z chrztem, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, modlitwą wstawienniczą, namaszczeniem chorych, pogrzebem;
 - 4) działa na rzecz rozwoju duchowego, intelektualnego i kulturalnego członków Placówki poprzez kształcenie, przygotowywanie i angażowanie członków Placówki do służby duszpasterskiej i organizacyjnej na rzecz Placówki i Wspólnoty;
 - 5) wnioskuje o powołanie lub odwołanie Diakonisy za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów;
 - 6) dyscyplinuje członków Placówki poprzez indywidualne i publiczne ich napominanie, zawiesza Diakonisy Placówki oraz członków Placówki w działaniach duszpasterskich i w korzystaniu z darów duchowych; rozstrzyga odwołania członków Placówki w kwestiach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, postaw moralnych i w sprawach dyscyplinarnych;
 - 7) wnioskuje o przyjęcie do Placówki poprzez udzielenie chrztu nowotestamentowego lub o przyjęcie osoby już ochrzczonej w wieku dojrzałym oraz o skreślenie bądź wyłączenie członka Placówki;
 - 8) zapoznaje nowo przyjętych członków Placówki z podstawami wiary, obowiązkami i prawami wynikającymi z Pisma Świętego i Regulaminu Wewnętrznego.

MAJĄTEK WSPÓLNOTY

Art. 29.

1. Wspólnota posiada majątek, na który składają się: ruchomości, nieruchomości i fundusze.
2. Na fundusz Wspólnoty składają się: składki członków Wspólnoty, darowizny i zapisy od osób fizycznych i prawnych oraz wpływy z działalności gospodarczej.

VII. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ZEBRANIE BRATERSKIE I SIOSTRZANE

Art. 30.

1. Zebranie Braterskie bądź Siostrzane Wspólnoty, Placówki jest zebraniem Braci (członków płci męskiej) lub Sióstr (członków płci żeńskiej). Zwoływane jest dla potrzeb Wspólnoty przez Biskupa, dla potrzeb Placówki przez Diakona.
2. Celem Zebrań Braterskich i Siostrzanych jest utrzymywanie łączności braterskiej i siostrzanej, ujednocianie w oparciu o tekst biblijny poglądów w kwestiach postaw moralnych i prawd wiary, poszerzanie wiedzy o Bogu i Biblii oraz otaczającym świecie bez wyznaczania jakichkolwiek granic w jej poszukiwaniu.

DOKUMENTACJA ORGANÓW ZBORU I WSPÓLNOTY

Art. 31.

1. Dokumenty Wspólnoty lub Placówki sporządzone przez organy Wspólnoty bądź Placówki mają postać: Regulaminu Wewnętrznego, Decyzji, Postanowienia, Sprawozdania, Protokołu, Uchwały, Umowy i Zaświadczenia.
2. Dokumenty Placówki i Wspólnoty zawierają nazwę organu sporządzającego, nazwę dokumentu, miejsce, datę jego powstania, podpisy osób funkcyjnych w zależności od organu go sporządzającego, w przypadku:
 - 1) Biskupa – podpis Biskupa;
 - 2) Zebrania Wspólnoty – podpis Biskupa, Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty (w razie nieobecności Przewodniczącego Komisji Finansowej Wspólnoty podpis jednego z członków Komisji Finansowej Wspólnoty) i dwóch delegatów Zebrania Wspólnoty;
 - 3) Diakona – podpis Diakona;
 - 4) Zgromadzenia Członków Placówki – podpis Diakona i dwóch uczestników Zebrania Członków Placówki;
 - 5) Kolegium Prezbiterów – podpis Biskupa i trzech biorących udział w posiedzeniu uczestników Kolegium Prezbiterów.
3. Dokumenty przechowywane są zgodnie z obowiązującymi przepisami przez organ Wspólnoty lub Placówki właściwy do ich wytwarzania, a dodatkowo w przypadku:
 - 1) dokumentów Zebrania Wspólnoty, Komisji Finansowej Wspólnoty, Komisji Kontroli Finansowej Wspólnoty, Kolegium Prezbiterów i Placówki – przez Biskupa;
 - 2) dokumentów Zgromadzenia Członków Placówki, Zebrania Wspólnoty i Kolegium Prezbiterów – przez Diakona.

Art. 32.

1. Wspólnota po spełnieniu ustawowych wymogów może wystąpić z wnioskiem o rejestrację jako niezależny związek wyznaniowy.
2. Wspólnota może rozwiązać się na mocy uchwały Zebrania Wspólnoty.
3. Likwidatorem Wspólnoty jest Komisja Finansowa Wspólnoty lub osoba wskazana w uchwale Zebrania Wspólnoty.
4. Majątek pozostały po rozwiązaniu się Wspólnoty i jej likwidacji, na mocy uchwały Zebrania Wspólnoty powinien być przekazany innym Kościołom, organizacjom chrześcijańskim, edukacyjnym lub charytatywnym bądź na inne cele społecznie użyteczne.
5. O sposobie podziału i przekazania majątku Wspólnoty podmiotom wskazanym w uchwale Zebrania Wspólnoty decyduje Komisja Finansowa Wspólnoty.

6. W przypadku niewskazania podmiotów w uchwale o rozwiązaniu się Wspólnoty majątek przechodzi w całości na cele charytatywne.

Art. 33

1. Regulamin Wewnętrzny, został uchwalony przez Zebranie Wspólnoty, w trybie art. 19 ust. 8 pkt 1 Statutu Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu i wchodzi w życie z dniem uchwalenia go przez Zebranie Wspólnoty.
2. Zmiana niniejszego Regulaminu Wewnętrznego może być dokonana przez Zebranie Wspólnoty na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów.
3. Regulamin Wewnętrzny

Biskup -

Przewodniczący Komisji Finansowej Zboru -

Podpisy członków Zboru upoważnionych przez Zebranie Zboru (2Kor. 13:1)

1.

2.